

ἡ Μοῦσα πρέπει νὰ τονίξη τὰς χορδὰς τῆς εἰς τὴν διαπασῶν τῶν κατωτέρων τάξεων τοῦ λαοῦ, εἴτε ὑπὸ τοιαύτην πρόφασιν τὴν ἰδίαν ἀδυναμίαν τοῦ
• νὰ ἐκτείνωσιν αὐτὰς ὑψηλότερον κρύπτοντες. Ἐν-
τεῦθεν ἐπήγασαν δύο κατηγορίαι ποιήσεως, ἡ
τῶν κ' ἁ θ ἁ ρ ι σ τ ῶ ν καὶ ἡ τῶν χ υ δ α ῖ σ τ ῶ ν.

1. ΚΑΘΑΡΙΣΤΑΙ

Οἱ εἰς τὴν ποίησιν τὴν καθαρωτάτην καὶ τε-
λειοτάτην γλῶτσαν ἐπιδιώκοντες ὀρμῶνται ἐκ τῆς
πεποιθήσεως ὅτι ὁ ποιητὴς ἐστὶν ὁ τῆς γλώσσης
ἀνώτατος καλλιτέχνης, καὶ πρέπει, παντὸς τοῦ
πλούτου αὐτῆς κάτοχος, νὰ κατεργάζεται αὐτὴν
μετὰ πάσης ἐπιμελείας.

Ἐκ τῶν ποιητῶν τῆς προλαβούσης ἐποχῆς ἐξη-
κολούθησαν γράφοντες ὁ Ἰάκωβος Ρίζος
ὁ Νερούλος, ὅστις, καίτοι εἰς τῆς πατρίδος
του τὴν πολιτικὴν ὑπηρεσίαν δραστηριώτατα ἀφιε-
ρωθεὶς, δὲν ἔπαυσε καὶ τὴν Μοῦσαν, εἰ καὶ παρέρ-
γως, ἀλλὰ μετὰ πάσης φιλοκαλίας καλλιεργῶν,
καὶ τῆς ἐποχῆς τχύτης εἰσὶν ῥοδαί, ὧν μία, ἡ
«Πρὸς τὴν Ἑλλάδα» διαπρέπει παρὰ πάντα τὰ
ποιητικὰ αὐτοῦ ἔργα ἐπὶ καλλιπερίᾳ, δυνάμει καὶ